

אלו הן הנחנקין פרק עשירי סנהדרין

אלו הן הנחנקין: **היו** ולאטריך למכתב מכה איש ומת ולאטריך למכתב ואיש כי יכה כל נפש. ולא כמו שכתוב בספרים כל מכה נפש דבפרק יולא דופן (גדה מדואס) גמריין בן יוס אחד דהאורגו חייב ומפיק ליה מדכתוב ואיש כי יכה כל נפש נפש כל דהו*

[עיי' תומ' דהה מד: דיה' איש כי יכה]

אלו הן הנחנקין *המכה אביו ואמו יוגוב נפש מישראל יזוקן ממרא ע"פ ב"ד

יוגובי השקר יהמחנבא בשם עבודת כוכבים ויהבא על אישת איש וזוממו בת בהן ויבועלה: **גמ'** מכה אביו ואמו מנלן דכתיב *מכה אביו ואמו מות יומת *ויב' מיתה האמורה בתורה סתם אינה אלא חנק אימא עד דקמיל ליה מיקמל ס"ד קמל חד בסייף ואביו בתנן *הניחא למ"ד חנק קל אלא למאן דאמר חנק חמור מאי איבא לכיומר אלא מדכתיב *מכה איש ומת מות יומת וכתיב *או באיבה הכרו בידו וימות שמע מינה כל היבא דאיבא הכאה סתם לאו מיתה הוא ואצטריך למיכתב מכה איש ואצטריך למכתב כל מכה נפש דאי כתב רחמנא מכה איש ומת הוה אמינא איש דבר מצוה אין קמן לא *כתב רחמנא כל מכה נפש ואי כתב רחמנא כל מכה נפש הוה אמינא אפילו נפלים אפילו בן שמונה צריכי ואימא אע"ג דלא עביד ביה חבורה אלמא תנן *המכה אביו ואמו אינו חייב עד שיעשה בהן חבורה אמר קרא *מכה אדם ומכה בהמה מה מכה בהמה עד דעביד בה חבורה דכתיב בה נפש אף מכה אדם עד דעביד חבורה מתקף לה רב ירמיה אלא מעתה הכחישה באבנים הכי נמו דלא מיחייב אלא אם אינו ענין לנפש בהמה דהא אי נמי הכחישה באבנים חייב תניהו ענין לנפש אדם אלא הקישא למה לי לכרתניא *דבי חזקיה הניחא למאן דאית ליה תנא דבי חזקיה אלא למאן דאית ליה דבי חזקיה דיקישא למה לי מה מכה בהמה לרפואה פטור אף מכה אדם לרפואה פטור דאיבעיא להו בן מהו שיקיז דם לאביו רב מתנא אמר *ואהבת לרעך כמוך רב דימי בר חיננא אמר מכה אדם ומכה בהמה מה מכה בהמה לרפואה פטור אף מכה אדם לרפואה פטור (ה) רב לא שביק לבריה למישקל ליה סילוא מר בריה דרבינא לא שביק לבריה למיפתח ליה *כוותא דילמא חביל ודוה ליה שגגת איסור אי הכי אחר נמי אחר שגגת לאו בנו שגגת חנק *והרתנן *מחט של יד ליטול בה את הקוף ליחוש דילמא חביל והויא לה שגגת סקילה התם מקלקל הוא הניחא למאן דאמר *מקלקל פטור אלא למ"ד חייב מאי איבא לכיומר מאן שמעת ליה דאמר מקלקל בחבורה חייב ר' שמעון היא ורבי

איש דבר מלוה אין. יש ספרים שכתוב בהן אשה לא ואע"ג דהשוה הכתוב אשה לאיש וכו' *אני מילי דפרשה שאלמרה בלשון זכר אבל היבא דכתיב איש בהדיא ממעטין אשה דפירש עליה פרק ד' מיתות (שיל סו) גבי מקלל אביו ואמו: **הוה** לחימה אפילו נפלים. תימה איך היכי מיחייב דמי וולדות הא מיחייב מיתה וי"ל דה"ל דהכא גזירת הכתוב היא היבא דלא נחטוין לוולדות כדאשכחן לרבי *ונתתה נפש חתת נפש ממון אי נמי נהי דהוה מיחייב אכיל לאחר שטולד קודם שטולד לא מיחייב: **הכחישה** באבנים כו'. בהכחשה דלא הדרה איירי דאם לא כן לא שייך נזק דמקרי שבת מידי דהוה אדכחה על ידו ונמתה וסופה לחזור וצבחה *לא שייך ד' דברים: **אלא** למאן דלית ליה דתנא דבי חזקיה. פירשתי לעיל בפ' הגשרפין (דף עט: ד"ה ביו):

[כדליתא פסחים ג.ג.]
א א מיי' סיה מהלכות ממרים הל"ב ופט"ו מהלכות סנהדרין הל"ג סמנ' לאוין ריש ועשין קו עוש"ט יז"ד ס' רמ"ה ספיק' א כב"ה:
ב ב מיי' פט"ו מהלכות סנהדרין שם ופרק ט מהלכות גניבה הל"א סמנ' לאוין קלד:
[לעיל עט.]
ג ג מיי' פט"ו מהלכות סנהדרין שם ופי' מהלכות ממרים הלכה ח סמנ' לאוין קיג:
ד ד מיי' פט"ו מהלכות סנהדרין שם ופי' מהלכות יסודי הטהרה הל"א סמנ' לאוין לה:
ה ה מיי' פט"ו מהלכות סנהדרין שם ופרק ה' מהלכות ע"ז הלכה ט סמנ' לאוין לב:
ו ו מיי' פט"ו מהלכות סנהדרין שם ופי' מהלכות חייבוי כילה הל"ז סמנ' לאוין קד:
ז ז מיי' ס"ב מהלכות שעות הל"ז:
ח ח מיי' פ"ג מהלכות חייבוי כילה הל"ג:
ט ט מיי' שם ספיק' הלכה ו:
י י מיי' סיה מהלכות ממרים הלכה ט סמנ' לאוין ריש עור סמנ' יז"ד סימן רמ"ה ספיק' ג:
יא יב מיי' פסחים מהלכות שבת הל"א סמנ' לאוין סה עוש"ט א"ח סימן ט ספיק' ה'
יב יג מיי' ס"א מהלכות שבת הל"ז ופי' הל"ג ופי' הל"ג ופי' הל"ג ופי' הל"ג סמנ' מהלכות חובל הל"א סמנ' לאוין ריש ועשין ט:
גליון הש"ס.
תומ' דההכחישה וכו'.
לא שייך ד' דברים. עיי'
גיטין דף קכ ע"ב תומ' ד"ה אשר:

[לעיל כג:
לקמן פט']

[לעיל טו: כג:]

מה מד:
[ע"ש תומ']

[לקמן סה:]

[לעיל עט:
אם נספח:]

[כפ"ד ע"ד
בע"ד איחא
בוטרא]

שבת קו. קכג:

הגהות הב"ח
(ה) נפ' רב פסח לא שביק לבריה:

גליון הש"ס.
תומ' דההכחישה וכו'.
לא שייך ד' דברים. עיי'
גיטין דף קכ ע"ב תומ' ד"ה אשר:

ורבי יהודה מאן דתני כר"ש משתיק ליה דכי האי גונא פריך פרק קמח דחולין (דף טו.) ועוד אי חייב תיקון גמור לריך לבלבו ולאפרו אמאי נקט חובל ומבעיר ועוד דר"ש אפי' בחובל ומבעיר בני סתהא לריכה לגופה כדמסיק בשמעתין גבי חובל ובשלהי ספק אכל (כרייתו דף כ:) גבי הבערה על כן נראה דר' יוחנן אליבא דר"ש פליגי דר' אבהו כר"ש כדליתא בפרק האורג (שנה דף קי.) ורבי יוחנן סבר דאפילו ר' שמעון בני תיקון קלמ' ומיהו לא חייב תיקון אלא לריכה לגופה כדליתא בפרק האורג (שנה דף קי.) ורבי יוחנן סבר דאפילו ר' שמעון בני דרבי יהודה רבי שמעון קים ליה להש"ס או בקבלה או שמה כרייתא סתיה בשום מקום וכי תימא לרבי אבהו כיון דליבא תיקון איך לריכה לגופה היכי משכחת לה הא משכחת לה בחיבורי הגאה שסבור שיכול ליהנות וליתן לבלבו וכן מבעיר בחיבורי הגאה שסבור שיכול לבשל קדירה ועוד יש לדקדק פלוגתא דמקלקל בחבורה מדתנן בפסחים פר' אלו דברים (דף עב: ושם ע"ג) ושאר כל הוצאים ששחטן לשם פסח אם אינן ראוין חייב ואמרי' בגמ' מאן תנא דשני ליה בין ראוין לשחיטין ראוין ר"ש הוא וזמרינן התם לעיל מיניה דאיידי בעושה אלמא מחייבין מתעסק ואמרינן בפ' ספק אכל (כרייתו ד' יט:) הגח לחיטוקות הואיל ומקלקל בחבורה חייב ומתעסק רבי שמעון מתעסק בחבורה שמת מינה מקלקל

